

— Вижте какво, колега! Не искате ли да наредим един спектакъл тука? За другата събота. А? Аз ще ви стана импресарио... — усмихва се умолително той — безплатен!.. Ще уредя всичко: салонът на училището, общинския барабан, всичко! За нищо грижа няма да имате! А за храна и квартира — ще бъдете мои гости. А?...

Мъжът го гледа очуден, ала момъкът не му дава да отговори веднага.

— Селото е голямо, на кръстопът... Вярно, че не е сезон, но все ще съберем стотина души, че и повече даже... А на мене, ако позволите, ще ви бъда конференсие, ще ви представя на публиката и между вашите продукции — ще взема един номер. Само едничък!.. С мундхармоника!

Той отново умолително се усмихва.

— Едно време, в триото, чудесно свирех. Пеех куплети, а рефрена — с хармоника.... Сега остана само рефрена!...

Замълчава и добавя тихо: — Четири години не съм излизал на сцена! Думи нямам!.. Но вие не се страхувайте, няма да ви засрамя!.. А? Кажете?

Мъжът сбърчва вежди, мълчи, после поглежда дълго към младата жена, пак мълчи и най-сетне разрешава: